

VERIPUU

Auclair - Migeat
Kustannus Oy Jalava 1986
112 s., 59 mk

Ranskalainen **Claude Auclair** on melkälä kai jotenkin tunnettu kolmiosaisesta *Simon*-tarinastaan, joka on ilmestynyt toisella kotimaisella tuolla lännessä *Serrier för vuxna* -sarjassa. Tämä *Veripuu* on ensimmäinen suomeksi julkaistu Auclair'n tuotos, ja onpa se päässyt vielä arvovaltaiseen joukkoon Jalavan *Sarjakuvan Mestareihin*.

Veripuu kertoo tositapahtumista 1940-luvun Martiniquessa. Valkoisen omistaman sokeriruokotilan musta työnjohtaja *Albon* saa hommistaan tarpeekseen, kun huomaa vaimonsa ja isäntänsä välillä olevan muutakin kuin työsuhte. Useita vuosia *Albon* elelee viidakoissa valkoisia silloin tällöin ryöstellen. Siten hän on symbolina koko mustalle väestölle, vapaus-veljeys-yms. asioiden puolesta. Valkoisille herroille ei aina tarvitse kumarrella. Lopulta hänet kuitenkin saadaan ansaan ja hengiltä, mutta vielä kuoltuaankin hän vainoo entistä isäntäänsä.

Onko Auclair sitten sarjakuvan mestari, kun sellaiseen sarjaan on päässyt? Kohtalainen maisemapiirtäjä hän ainakin on, paljon viivoja oikeassa järjestyksessä. Ihmisten kuvaajana Auclair on *Simon*-aikojen jälkeen hieman kehittynyt, mutta silti jälki on paikoin aika kömpelöä. Auclairin tyyli on realistinen ja vaatii piirtäjältä paljon. Kuvakoko on aika yksioikoisesti neljä suorakaidetta sivulla, pystyssä ja poikittain; henkilöt yleensä rinnasta poikki puolilähikuvassa.

Jos Auclair ei ole aivan mestarillinen kuvan tekijä, niin onko tarinan kerronnan puoli sitten hallussa? Tässä tarinassa oma osansa on varmaan käsikirjoittaja **F. Migeat**'lla, joka takakannen tekstin mukaan on tehnyt aiheesta huomiota herättäneen elokuvan. *Veripuu* on hyvin pateettinen ja vakavahenkinen kertomus, jonka sankari *Albon* on niin hyvä, niin oikealla asialla, niin kansan puolella (toki yksi pieni hairahdus mahtuu mukaan), niin mystinen ja voittamaton, että vähän jo korpee. Mutta niinhän myyntejä tehdään eikä siinä mitään väärää ole, mutta helvetin kuivaa se on.

Tarinasta tehtyä elokuvaa tuntematta on vaikea sanoa, onko se yhtä vakavalmelinen. Miksi sitten tehdä sarjakuva romaani, kun kerran aihe on tehty jo eläviksi kuviksi? Ja voiko sarjakuva kertoa asian paremmin kuin elokuva? Jälkimmäiseen kysymykseen vastaus on tietysti tottakai eikä tota kai, niin kuin kirjoituskoneeni aikoi ensin kirjoittaa. Mutta paremmuuteen vaaditaan loisteliasta taitoa kertoa tarina, eli jättää riittävästi kertomatta ja siten synnyttää lukijoissa oikeita ajatusyhdistelmiä. Auclairin (ja *F. Migeat*'n tekstissä) on kaikki ja siksi se on tylsää. Jos verrataan vaikka *Comesin Lumikkoon* Auclair'n tyyli on toisesta ääripäästä pelkistys — vilvan käyttö/asian näyttö -asteikolla.

Kuitenkin lukekaa hyvät ihmiset tämä kirja, niin kuin kalma *Taanila* tapaa radiossa sanoa, onhan se jännä tarina, seikkailua ja jännitystä ja sen semmoista.

Hannu Tolvanen